

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט
נר מצוה

ו.

א מני פ"א מהלכות
עבודת יוה"כ הלכה ג:
א ב מני פ"ג מהלכות
משכב ומושב הל' ח (פ"ה)
מהל' שגגות הל"ו:
ג רב אלפס שבעות פ"ב
דף רנ"ז:

תום ישינים (המשך)

כבז [שם פסוק מן ולבני
אהרן מעשה כמות ועשית
להם אצנטו ורקס און מבי
שם, ולכן לא היה מכלאם.
אבל למאן דלמור שהאצנטו
שוין הם, מימא מנא ליה.
מ"ד]. מביירו אמה פירש.
פ"י הריב"ן בשם רבינו
שלמה מבינו למה פירש,
לכן ביטול אחר תמיך של
ציון העצבים ושמת מטמו
ועיבוד שעה אחת קודם
ויחם בלשכה, דהא [הכ"ן]
מני אהרן לן במתה ליה
שעה אחת שהיה המשכן
מפורק כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי [פ"א
ה"א]. דקאמר דלצטרך
דבן במתה ודרי' ומוק, דלי
מדרבי יוחנן הוה אמינא
שיכול ללאת שעה אחת
ולשמש צימו. אבל בקיטורס
פירש מבינו למה פירש,
שהרי ע"כ לשכת פרהדרין
לא היתה קדושה שאין
ישיבה בעורה אלא למלכי
צית דוד וכו' שפירש, וקשה
דהא קי"ל בפסחים פרק
אלו דברים [א, ח] ובמסד
[ב, ג] שבעת קרי משתלם
חוק לשתי ממתה. אלא
מפרש רבינו הוון מבינו
למה פירש [הכ"ן] פירשו
למקום שבעת קרי מותר
ליכנס, ואע"ג דבמילואים
מביד ויורקא מ, לן הפתח
אהל מועד משבו, ומדקאמר
משבו ע"כ מתה ליה
היה וכו' פירש משמשו,
וי"ל דשאי אהרן שהיה
נרץ לקבל האהל דמיס כל
שבעת ימי המילואים, ואע"ג
דבמתני' מני מן [לכה יד,
א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מי"מ און זה כי
אם מדרבנן. וא"ת ומאי
קאמר מבינו למה פירש,
והלא יש לו להיות מדיר
במתה ליה כמו אהרן ובניו
שזיו יושבין ממד פתח
אהל מועד אי דא דמינא
בביתא דלמלכת המשכן
כל שבעת ימי המילואים
היה משה מעמיד המשכן
ומפרקו היו פירשוהו היה
מפרקו ומעמידו מיד, אבל
אם פירש מעמידו עבר
ומפרקו בצקר ויחם וליה
דכתיב בקרא לא דוקא
מתנה ליה אלא מקום מתנה
ליה, ואם כן ה"ג היו יושבין
להפרשן במתנה ישראל
כמו שבטלה קדושת המשכן
כשהיה מפורק כלאמרין
במתה [כא, ג] הוגללו
הפסוקים היו ציט ומצריעים
נכנסים שם. ופירוש ראשון
נכון. אב"ב בהר אחר
בורד ליה. לרבותא נקטיה,
דלפלו כחד אחר מודו ליה,
דהא אף אי לא הו מודו
ליה הו מצי למינקט ממא
על שלו או על שלה אומיס.
אי מני חיישין ללפק נדה,
אבל ודאי נדה כגון על שלו
או על שלה אומיס לא חיישין
ולא היינו מפרשין אוחו בשביל
כך. מ"ר. א"ת בבי"א ליה
ב"א"ה אחר היאך עבד עבודה.
והא דמן [למן יד, א] כל שבעת
הימים וזרק את הדם, היינו
אם הוא טבור ציון הראשון,
אבל אם שימש מטמו בלילה
נרץ להעריב משמו. בע"ז קרי
בבנע שרין. בפסחים פרק
אלו דברים [א, ג] מפרש.

אמר לך אבנטו של בהן גדול לא זהו אבנטו בול. וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותה הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאצנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האצנטו תעשה שש משור וגו' צכהן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי לכלאים אפוד
י (ומעיל) אבל הדיוט לכל שאר בגדיו
דצוך נימא נמי אצנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דצוך
היה נמי אצנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דרוקס רוקס דכתיב צואתה תלוא
י ואת האצנטו תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כמות ועשית להם
אצנטים ומגזעו אס כן קמא דכהן
גדול וצפרשת פקודי כתיב צשת
עשייה ואת האצנטו שש משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דכמו דלואו רוקס
כלאים הוה כן ואצנטו תעשה מעשה
רוקס ככתיב צ"ג כלאים הוה אבל
באצנטו של כהן הדיוט לא כתיב רוקס
ולמאן דלמור דתרווייהו של כלאים
משוה להן מדכתיב אותם:

מביתו למה פירש. פי' רש"י
תבא אשתו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
היתה קדושה * שאין ישיבה בעורה
כ"ש שכיבה וקשאו לן דניה ללא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית היתה דלמרי' צפרק פרת חטאת
(צמחם דף קטו): לכל הר הצית מחנה
ליה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה ליה דלמור בפסחים פרק אלו
דברים (דף סו): זכ וכל זכ לרבות בעל
קרי אלא יש לפרש מציתו למה פירש
הוה לן למימר שפירשוהו למחילה
אחת כהר הצית דלמרי' פרק כ"ד ולין
(שם דף פו). דמחילות לא נתקדשו:
סיפא

טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

מענת לעת כשם שגזרו שטמאה טהרות מענת לעת למפרע. ופולגומייהו במסכת נדה צפרק כל היד (דף טז). והכי תנן דרך גנות ישראל
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמלא על שלו טומאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם שבעת ביאה שאין דרך האיש ללאת
ממנו דם נמלא על שלה אותיות והוא לשון מיד בלשון יוני שקנחה צפרישת יליאת השמש מיד טומאים ודאי נמלא (ו) לאחר זמן כלומר
השריקה צדיקה טומאים מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותידי את פניה על מטה ואח"כ מטמאה מענת לעת ואינה מטמאה
את בועלה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לצדוק ואח"כ צדקה ומנאלה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מענת
לעת ואינה מטמאה את בועלה שלא גזרו טומאת מענת לעת לענין טומאת בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה: **אלא באחר אחר.**
ששהתה יותר מאחר זמן שהזמן אותיות ואחר זמן לאחר אותיות בתוך כדי שתרד ותידי כדקתני איזהו אחר זמן והתם קתני טומאים
מספק ולא פליגי עם ר"ע ובאחר אחר זמן פליגי כדקתני ואח"כ מטמאה את בועלה א' מענת לעת אבל צדד אחר בתוך אחר זמן דהיינו
בתוך כדי שתרד מודו: **ש"מ.** מדקתני מפרשין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: **בועל נדה אינו כנדה.** שאסורה
לטבול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ציוס הלכן לא צעי פרישה אלא שבעת ימים ואם בא על ספק נדה ציוס הפרישה מונה מקצת
היום ככולו כנדה וטובל ערב יוה"כ שהוא שביעי ציוס ומעריב שמשו ונכנס במקדש ביוה"כ: **דאי ס"ד בועל נדה כנדה אימת עטל.** זה אם
בא על נדה ציוס פרישתו בלילה דיוה"כ למחר היכי עבד עבודה: **סמוך לשקיעת החמה.** שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה
דמשום ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה"כ ועבד למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילות טבילתן ציוס.**
כדליף במסכת מגילה (דף כ). מוחטאו ציוס השביעי ורחץ במים וגו' (במדבר יט): **נדה ויולדת טבילתן בלילה.** נדה דכתיב (ויקרא טו)
שבעת ימים תהא צנדתה כל שבעה ויולדת כימי נדת דוותה טטמא (שם יג): **בעל קרי כמגע שרץ.** לטבול ציוס טומאתו כדלמרינן צפרק אלו
דברים צפסחים (דף סו): **ובועל נדה כטמא מת** לטבול ציוס שביעי אלמא טובל ציוס: **לא לטומאתו.** בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון
לטומאה בועל נדה טומאת שבעה ואז הטומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה כתיב ציוס.** ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):
שטמא

אמר לך ההוא אבנטו של בהן גדול לא זהו אבנטו בול. וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותה הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאצנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האצנטו תעשה שש משור וגו' צכהן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי לכלאים אפוד
י (ומעיל) אבל הדיוט לכל שאר בגדיו
דצוך נימא נמי אצנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דצוך
היה נמי אצנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דרוקס רוקס דכתיב צואתה תלוא
י ואת האצנטו תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כמות ועשית להם
אצנטים ומגזעו אס כן קמא דכהן
גדול וצפרשת פקודי כתיב צשת
עשייה ואת האצנטו שש משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דכמו דלואו רוקס
כלאים הוה כן ואצנטו תעשה מעשה
רוקס ככתיב צ"ג כלאים הוה אבל
באצנטו של כהן הדיוט לא כתיב רוקס
ולמאן דלמור דתרווייהו של כלאים
משוה להן מדכתיב אותם:

אמר לך ההוא אבנטו של בהן גדול לא זהו אבנטו בול. וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותה הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאצנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האצנטו תעשה שש משור וגו' צכהן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי לכלאים אפוד
י (ומעיל) אבל הדיוט לכל שאר בגדיו
דצוך נימא נמי אצנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דצוך
היה נמי אצנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דרוקס רוקס דכתיב צואתה תלוא
י ואת האצנטו תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כמות ועשית להם
אצנטים ומגזעו אס כן קמא דכהן
גדול וצפרשת פקודי כתיב צשת
עשייה ואת האצנטו שש משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דכמו דלואו רוקס
כלאים הוה כן ואצנטו תעשה מעשה
רוקס ככתיב צ"ג כלאים הוה אבל
באצנטו של כהן הדיוט לא כתיב רוקס
ולמאן דלמור דתרווייהו של כלאים
משוה להן מדכתיב אותם:

אמר לך ההוא אבנטו של בהן גדול לא זהו אבנטו בול. וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותה הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאצנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האצנטו תעשה שש משור וגו' צכהן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי לכלאים אפוד
י (ומעיל) אבל הדיוט לכל שאר בגדיו
דצוך נימא נמי אצנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דצוך
היה נמי אצנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דרוקס רוקס דכתיב צואתה תלוא
י ואת האצנטו תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כמות ועשית להם
אצנטים ומגזעו אס כן קמא דכהן
גדול וצפרשת פקודי כתיב צשת
עשייה ואת האצנטו שש משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דכמו דלואו רוקס
כלאים הוה כן ואצנטו תעשה מעשה
רוקס ככתיב צ"ג כלאים הוה אבל
באצנטו של כהן הדיוט לא כתיב רוקס
ולמאן דלמור דתרווייהו של כלאים
משוה להן מדכתיב אותם:

אמר לך ההוא אבנטו של בהן גדול לא זהו אבנטו בול. וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותה הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאצנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האצנטו תעשה שש משור וגו' צכהן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי לכלאים אפוד
י (ומעיל) אבל הדיוט לכל שאר בגדיו
דצוך נימא נמי אצנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דצוך
היה נמי אצנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דרוקס רוקס דכתיב צואתה תלוא
י ואת האצנטו תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כמות ועשית להם
אצנטים ומגזעו אס כן קמא דכהן
גדול וצפרשת פקודי כתיב צשת
עשייה ואת האצנטו שש משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דכמו דלואו רוקס
כלאים הוה כן ואצנטו תעשה מעשה
רוקס ככתיב צ"ג כלאים הוה אבל
באצנטו של כהן הדיוט לא כתיב רוקס
ולמאן דלמור דתרווייהו של כלאים
משוה להן מדכתיב אותם:

(א) [למן יד, א] שם. סט. מולין
קלה. ממד כו: ע"ש.
(ב) [לעיל ג:] מוספת'
רפ"א, (א) ויבמות לג:
כמוצות קה. קידושין לג.
גיטין לג: (ד) [ע' מוס' ינה
טו. סד"ה אמר רב כו].
(ה) [גדה יד, א] (1) [למן פת.
ע"ש פסחים ז: שבת קכ"א].
(ו) פסחים סו: [זבים פ"ה
מ"א], (ח) [ז"ל ומוס'ן,
ט] [ז"ל ואצנטו].

הגהות הב"ח

(א) גמ' אצנטו אהרן ובניו
אמר לך: (ב) שם ויחגור
אוחו באבנט כ"ל:
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו' אותם אבנט
כ"ל: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' והאי נמלא על שלה
לאחר זמן לוי' שהריקת
בדיקתה וכו' ומצאת דם
הרי:

גליון הש"ס

תום ישיבה בעורה. ע"ן
למן דף ח ע"ב מוס' ד"ה
דאי:

הגהות מהר"ב

רנשבורה
(א) ב"ש ד"ה אלא צדקה
אחר וכו' ואח"כ מטמאה
את בועלה. ר"ב י"ב משום
מגע ובלתיאף כנדה דף
ט"ו ע"ב:

מוסף רש"י

אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאים דכתיב (שמות טז)
ואת האצנטו שש משור
ותכלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן [למן
(ב). חו: אצנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים שהוא
של כהן, לא זהו אצנטו של
השנה של כלאים [למן טו.
הדיוט, דלש הדיוט כל
השנה של כלאים [למן טו.
וחו"ק ק"ח]. והו אבנטו
השנה של כלאים [למן טו.
הדיוט, דלש הדיוט כל
השנה של כלאים [למן טו.
הדיוט (שם וטו)].

תום ישינים

[אבנטו ש"ב ב"ג א"א
כו' אבנטו בול. אצנטו
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דהו מכלאים.
ואי גרסינן זהו אצנטו, קאי
לאצנטו דיוה"כ. וא"ת מה
רצונו לתקן אצנטו כ"ג משל
הדיוט. ואומר רבינו הוון
דכמו שמיני אפוד ומעיל
שהו מכלאים, מכלאית י
לנו למחר כהן כן אצנטו
דכלאים, דכתיב כהן [שמות
לנו. כען] שש משור תכלת
וארגמן. מדע שהרי בגדיו
לכן שלו דיוה"כ שהיו של
כהן גם האצנטו היה כן,
וא"כ הדיוט שלל היו בגדיו
מכלאים גם אצנטו לא היה מכלאים.
וכינו הוון בשם ר' מנחם שהיה אומר דמג"ש דקרא נפקא לן, דעשייה כתיב [שם] ואת האצנטו שש משור ותכלת
וארגמן מעשה רוקס, ובלואה כתיב [שם כה, לט] ושלת הכמות שש ועשית מנזפת שש ואצנטו תעשה מעשה רוקס, וליף
רקס רקס מג"ש דעשייה דמיירי בכלאים. וזה הפסוק כבוד אצל בגדי כהונה דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. ובגזירה